

Ion, de Liviu Rebreanu - structura romanului

Conceptia autorului despre roman, inteles ca un corp geometric perfect, "corp sferoid" se reflexa artistic in structura circulara a romanului.

Simetria incipitului cu finalul se realizeaza prin descrierea drumului care intre si iese din satul Pripas, loc al actiunii romanului. Personificat cu ajutorul verbelor ("se desprinde, alearga, urca, inainteaza"), drumul are semnificatia simbolica a destinului unor oameni si este investit cu functie metatextuala. Asemenea ramei unui tablou, el separa viata reala a cititorului de viata fictionala a personajelor din roman.

Descrierea initiala a drumului, supusa conventiei veridicitatii pri detaliile toponimice, introduce cititorul in viata satului aredelean de la inceputul secolului al XX-lea, cu aspecte topografice, etnografice (hora), sociale. Descrierea caselor ilustreaza, prin aspect si asezare, conditia sociala a locuitorilor si anticipeaza rolul unor personaje (Herdelea, Glanetasu) in desfasurarea narativa. Crucea stramba de la marginea satului, cu un Hristos de tinichea ruginita anticipeaza tragicul destinului.

Descrierea finala inchide simetric romanul si face mai accesibila semnificatia simbolica a drumului prin metafora soselei-viata : "drumul trece prin Jidovita, pe podul de lemn, acoperit, de peste Someș, si pe urma se pierde in soseaua cea mare si fara inceput".

Modurile de expunere indeplinesc o serie de functii epice in discursul narativ. Descrierea initiala are, pe langa rolul obisnuit de fixare a coordonatelor spatiale si temporale, functie simbolica si de anticipare. Peisajele descriptive sustin interesele cititorului pentru desfasurarea epica. Dialogul sustine veridicitatea si concentrarea epica.

Arhitectura romanului sustine, la nivel macrotextual, functia epica de interpretare. Romanul este alcatuit din doua parti opuse si complementare, coordonate ale evolutiei interioare a personajului principal : "Glasul pamantului" si "Glasul iubirii". Titlurile celor 13 capitole (numar simbolic, nefast) sunt semnificative, discursul narativ avand un "Inceput" si un "Sfarsit" : "Inceputul, Zvarcolirea, Iubirea, Noaptea, Rusinea, Nunta"(prima parte), "Vasile, Copilul, Sarutarea, Streangul, Blestemul, George, Sfarsitul"(partea a doua).

Prin tehnica planurilor paralele este prezentata viata taranimii si a intelectualitatii rurale. Trecerea de la un plan narativ la altul se realizeaza prin alternanta iar succesiunea secventelor narative este redada prin inlantuire (respectarea cronologiei faptelor). Viata personajelor se desfoara dupa legile interne ale lumii lor si evolueaza paralel. Amestecul lor este dezaprobat de doamna Herdelea, la hora, dar interferenta se produce in sensul determinarii destinului unui personaj din celalalt plan, prin gesturi care par a fi dictate de hazard. Drama lui Ion si a altor personaje din planul taranimii este dictata de o vorba aruncata inconstient de Titu Herdelea : "Daca nu vrea el sa ti-o dea de bunavoie, trebuie sa il silesti!", dupa cum drama invatatorului Herdelea este declansata de

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

marturisirea lui Ion ca i-a scris jalba care-l scapase de temnita in urma conflictului cu Simion Lungu.

La nivel microtextual, functia epica de interpretare se realizeaza prin tehnica contrapunctului: prezentarea aceleiasi teme in planuri diferite (nunta taraneasca a Anei corespunde in planul intelectualitatii, cu nunta Laurei, conflictul exterior dintre Ion si Vasile Baci corespunde conflictului notabilitatilor satului : invatatorul si preotul).

Prin aceasta tehnica se pun in evidenta secvente narrative simetrice si antitetice, care confera aspect polifonic actiunii.

In roman exista secvente narrative semnificative pentru destinul personajelor. A astfel de scena simbolica este hora de la inceputul romanului, o hora a soartei (Nicolae Manolescu).